oktober 2026

Leto 2026 Južnokitajsko morje

4. oktober 2026, nedelja *Ljubljana - Dubaj*

Tedne sva premišljevala, ali naj rezervne dele pošljeva z DHLom ali jih prineseva osebno. Uvoz v Malezijo je brezcarinski za Yacht in Transit. To je OK. Teža rezervnih delov pa ni OK. In sploh ni OK, če kufrov ne moreva čekirati do končne destinacije. Nekje na poti, recimo v Kazahstanu, ko bi prestopila, bi naju lahko pošteno ocarinili. Torej iščeva nekaj na relaciji Ljubljana Kota Kinabalu, kjer nikjer ob prestopanju ne nastopa tisti osovraženi "Self Transfer". Samo dve možnosti sta, preko Carigrada ali preko Dubaja. Emirati nudijo 30 kg, Turki 23 kg. Odločitev je bila logična. Pa še cenejši so.

Karte sva kupila cel teden pred poletom. In potem so se začele travme. Kufer na Emiratih je lahko precej večji, kot pri Turkih, je pa neskladen z običajnimi dimenzijami. Kupiti enega velikega ali dva manjša? Pa kupiva velikega, itak ga bova vrgla stran, ker ga nimava kam stlačiti na Mali. In začneva pakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in tehtati in prepakirati in ... Na koncu sva imela nekaj dekagramov manj kot 60 kg v treh kufrih in nekaj kg več kot 14 kg v nahrbtnikih ter dodatno še skoraj toliko v torbi z medical equipment (ki ga vse letalske družbe smatrajo za complimentary). In sprejela sva sklep: takega pakiranja se ne greva več!

Pa še na letališču se je zapletlo. Teta je najprej težila, da ne more vse te robe čekirati do končne destinacije in se je omehčala šele, ko sem ji razložil, zakaj jo v mojem primeru lahko (to je pravzaprav tudi še ni prepričalo) ter da sem preveril tudi pri šefu Maretu (kar jo je hitro omehčalo). Takole kufri so čekirani, če bodo prišli, bomo pa še videli.

Odletiva s Fly Dubai, kjer ne morem ravno trditi, da sem bil impresioniran s ponudbo, sva pa varno in pravočasno prispela na cilj. Edino, kar je bilo v redu, je bila zasedenost letala (napol prazno je bilo). Klirava se z immigracionisti (avtomatično in skoraj trenutno) in telekomunikacionisti (brezplačni self service full automatic SIM, ki pa od 5 poskusov dela samo en - pa še ta s pomočjo uslužbenca) in odpeljeva se na spanje v bližnji hotel.

no, pa sva končno zapustila Slovenijo....

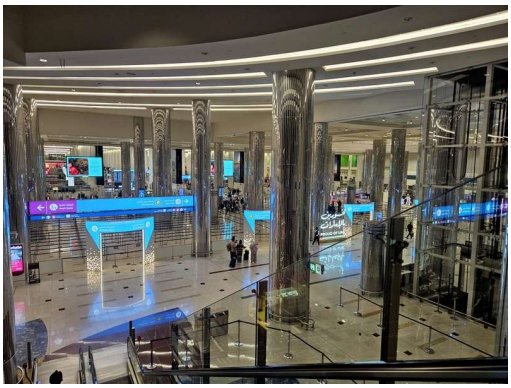

...ampak še ne hitiva na Malo ...najprej pogledati Dubaj, da vidiva ali sva kaj zamudila....pa tudi paše malce spremembe...Istambulskega letališča sem se že malo naveličala

5. oktober 2026, ponedeljek *Dubaj*

Emirati dopuščajo 24 ur ob vsakem prestopanju in imajo en let za Kuala Lumpur 23 ur potem, ko sva prispela v Dubaj. Jasno, da sva to izkoristila in se šla en dan turizma v Disneylandu današnjega časa.Ampak. Tudi, če se ne bi. Zunaj je bilo vlažnih 36 stopinj (feels like 51!) in posledično sva si ogledovala monumentalne zgradbe več ali manj od znotraj. Pa razen tega, da lahko rečeva, da sva tam bila in videla nekaj, kar sva itak videla že velikokrat, v Dubaju ni kaj za početi. Morda je bil zame zanimiv le (recimo temu) muzej luči in ogledal.

Bolj, kot atrakcije (ogledala sva si jih šest ali sedem najpomembnejših - nekaj jih je bilo tudi zaprtih) nama je bil zanimiv splošen vtis. Vstopnice za glavne atrakcije, kot je na primer Burj Kalifa, so v normalnih letih razprodane tedne vnaprej, čakalna doba na vhodu pa znaša tja do tri ure. Sedaj je drugače. Počakati je potrebno, da se lift napolni, da sploh odpelje. Dubaj je skoraj prazen, mesto duhov. Iranska vojna še vedno pušča posledice. Tudi poleta iz Ljubljane in v Kuala Lumpur sta naredila rahla ovinka, da sta se izognila vročim točkam. Kakorkoli, na letališču v Dubaju je potrebno biti najmanj 3 ure pred letom. Midva sva bila 2 uri, kar je bilo1 uro in 55 minut prezgodaj...

Je pa nekaj, kar je omembe vredno. Mesto je čisto in urejeno. Nobenega grafita nikjer! Da o poscanih kotih hiš niti ne govorim. Nekaj podobnega sva videla letos tudi v Bakuju. Pa imajo naši vrli nazadnjaki muslimanske dežele za grde in umazane. Po Najinih izkušnjah je ravno obratno in najbolj razlupani, pografitani in nekulturni sta bili ravno Armenija in Gruzija.

tudi tukaj ne gre brez umetnih trepalnic ...

pogled iz 124 nadstropja;sploh nimaš občutka, da si tako visoko,ker so okoli tebe same stolpnice, stolpnice

Dubaj ...same stolpnice

Burj Kalifa - midva sva se peljala samo do 124 nadstropaj oz. 452m

palm tree ...pogled z nebotičnika

moja malenkost - v ozadju Burj Kalifa

arabske tržnice

futuristični muzej, ki je bil žal zaprt, tako kot tudi botanični vrt

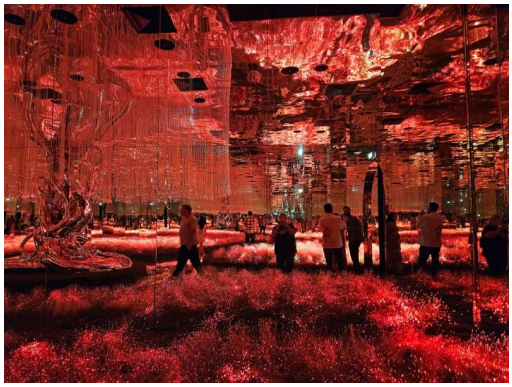

Aya traveler .... zanimive igre barv

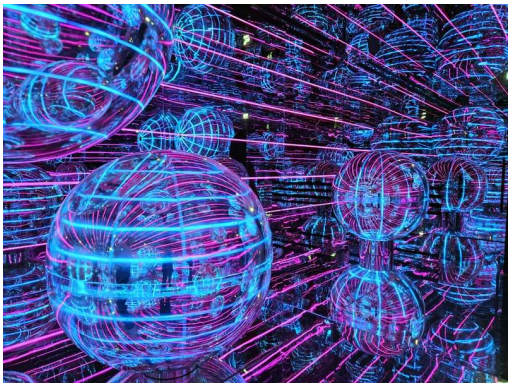

....elektronike ipd...

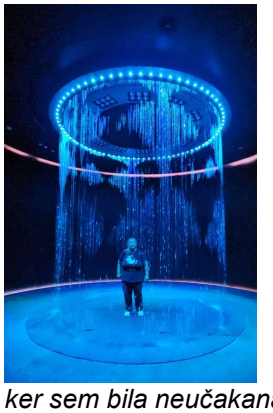

ker sem bila neučakana, me je seveda krepko zmočilo

odštekani avtomobili na letališču

6. oktober 2026, torek *Dubaj - Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Emirati so A380 zamenjali z A350 in smo na letu za Kuala Lumpur prebivali spet kot pri sardinah doma. Le hrana in postrežba sta bili boljši. Neprimerljivo boljši kot na zadnjem letu z Air Batik.

V Kota Kinabalu sva se srečala z resnico. Že v Kuala Lumpurju sva gledala, ali bodo naše kufre vkrcali ali ne. Lep razgled sva imela iz čakalnice. Ampak. Ravno, ko so bili na sporedu kufri, so nas poklicali na vkrcavanju. Poleg imigracije in carine v Kuala Lumpurju, jo je potrebno narediti še enkrat v kota Kinabalu. Država Sabah, kot del Malezije, ima svoje mejne organe, kjer se je treba klirati. To je težko razumeti in to je lahko zmeda za kufre na frčoplanih. Edino z telekomunikacionisti se nama ni bilo treba klirati.

Kakorkoli, ko sva prispela do trakov s kufri, sva hitro našla najine tri. Končno se je en kamen odvalil od srca. Drugi je čakal pri carinikih. Kaj, če ne bodo vedeli, da najine robe ni treba cariniti? Pa se je tudi tukaj vse lepo končalo. Strumno sva odkorakala s preobremenjenim trolijem mimo carinikov, ki niti z očesom niso trznili. Izstopila sva v arrival hall in poklicala rentakarovca, s katerim smo bili zmenjeni, da nam pripelje avto.

Ampak. Zamuja dve uri in ko končno pride, pride brez avta. Ga bova prevzela v Kudatu, pravi. A-joj! Nismo tako zmenjeni, midva jutri potrebujeva avto tukaj, ne v Kudatu. Malo pogajanj in zapelje naju v hotel. Petzvezdični Ritz-Carlton je tukaj smešno poceni. Ima pa eno napako. Ni tam, kjer guglove mape mislijo, da bi moral biti. Ne najdemo ga, sic! Pa sva spet končala v petzvezdičnem Marriottu, tako kot v Dubaju. Taki hoteli niso ravno v najinem stilu, ampak tu pa sem, ko ne najdeva nič boljšega (po kriteriju value for money), prespiva tudi na takih mestih.

na letališču v KL gledava najin avion upajoč, da vidiva ali bo tudi najina prtljaga vmes

prtljaga je prišla; tukaj v KK pa čakava rent-a-car, ki pa ni pripeljal avta ...azijci: vse moraš 5xpreveriti, če razumejo kaj jim poveš(napišeš), pa še vedno nisi prepričan ali razumejo...žal tokrat ni razumel ...grrr...

7. oktober 2026, sreda *Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Spala sva dolgo. Predolgo. Skoraj sva zamudila zajtrk, ki traja do enajstih. In to kakšen zajtrk! Eden izmed "Top 5" v najinem potepanju po hotelih. In teh ni bilo malo v okoli 160 državah sveta. Morda je bil zajtrk boljši le v Shangri-la na Tajskem z maslom v posodi pod vsaj metrsko skulpturo laboda iz ledu ali v Hiltonu v Kuala Lumpurju s floating table za pijačo v bazenu. Nauk basni je: jutri bova šla prej na zajtrk, da bova lahko poskusila še preostalih 99,9% jedi, ki si jih danes nisva mogla privoščiti. Zaradi majhnosti najinih želodčkov. Če se bova vzdržala pri večerji, nama jih morda jutri za zajtrk uspe poskusiti vsaj še naslednjih 0,3%.

Naročiva rent a car s pick-up v Marriottu in drop-off v boatyardu v Kudatu. Tokrat vse špila. Zenkrat. Saj je konec koncev vseeno kje ga dvigneva in kje vrneva, le da se ni treba vračati nazaj. Le bolj praktično bi bilo tako, kot sva najprej mislila.

Ne špila pa naprej. Tovarno dingijev sicer najdeva iz prve. Tovarno? To je družinska hiša z enim dingijem na dvorišču. Najinem. Na prvi pogled je z dingijem vse tako, kot je treba. Le eno malenkost naj popravijo. Ena ura dela in dva tedna čakanje na material. Ah, ja... Mah, bova pa malo počakala, saj imava še vedno stari delujoči dingi. Potem pa po barvo, naročeno v Singapurju. Ko končno gugl najde pot do trgovinice, nama tam zaposleni ženščini povesta, da je barva že v Kudatu in da je nama ni potrebno voziti. Ah, ja, tudi prav. Le, če bi nama to prej povedali, bi nama prihranili to vožnjo. Ta čas bi lahko midva izkoristila za namakanje v hotelskem bazenu na strehi hotela. Azijci…

Sva se pa zato namakala v lastnem potu na sprehodu po rivi. Na koncu sva našla (ogromen) mall in jaz sem se v skrbi za moje natrgane ligamente odločil za povratek v hotel na hladno pivo. Vse za zdravje! Vesna je strumno nadaljevala z

vindov šopingom in se mi šele dve uri kasneje pridružila v hotelu na večerji in pijački. Ona skrbi za zdravje šele zvečer.

tako nizko letajo avioni mimo našega hotela

promenada

kar nekaj ribjih restavracij je na promenadi; bogata izbira rib, mehkužcev in rakov vseh vrst - vendar so vse halal

lepi polži

rakov kolikor hočeš

morje je tukaj blatno ... celo ena jadrnica je v tem zalivu

tradicionalni sabaški ples ...

... z glasbo v živo ...

8. oktober 2026, četrtek *Kota Kinabalu - Mount Kinabalu, Sabah, Malezija*

Moje prigovarjanje, da bi ostala še en dan v Kota Kinabalu in ga preživela v hotelu na bazenu, ni obrodilo sadov. Vesna pri sebi nima japank in ne bi šla na bazen. Hmmm..., mislim, da je vzrok drugje. Pa se mi ne ljubi pričkati. In kam greva? V hribe. Sinoči je kelnerica, ki še nikoli nikjer ni bila, razen enkrat na Mt. Kinabalu, rekla, da je tam sploh-in-oh. In sedaj moram Vesno peljati tja. Da preveri, sic. To, da sva pred leti že imela ta cilj in sva potem zaradi vremena izpeljala plan B, je ni zanimalo. Tudi to, da je za danes napovedan dež, ne. Pa sva šla.

Po napovedi naju je pričakalo hladno, deževno in megleno vreme. Toplih oblačil itak nimava s seboj. Pa sem zapeljal v narodni park, plačala sva vstopnino in potem dve uri in pol iskala hotel. Nobeden ni bil dovolj dober. V primerjavi s tistim v Kota Kinabalu, seveda. Ura je bila že krepko popoldan, ko sva se končno vselila v hiško v sicer lepem okolju (če ne bi bilo megle in dežja). In sva začela na 1.650 mnm zmrzovati. Potem sva prižgala pečko.

Danes sva ostala brez večerje. V restavracijo sva sicer zavila, pa sva si na kljuki zlomila roki. Restavracijo odprejo za večerjo šele, ko pade noč. Vesna bi ostala in eno uro čakala pred vrati, da se kuharji vrnejo s sieste, meni pa ni do tega. Preveč me zebe, temperatura ob petih popoldan je 19 stopinj. In pada.

Vesna se pogaja z dingi mojstrom. Sedežno klop bi moral prestaviti, pa je ne zna. Menda nima materiala. Azijci. Nič ne razumejo. Še posebno problematični so komercialisti. Morda znajo prodajati riž (če le teža ni podana v librah). Potem se pa njihovo znanje konča. Še včeraj se je dalo narediti dopolnila na čolniček, danes pa to ne gre več. Očitno sploh ni razumel, kaj naj naredi in se šele sedaj pomenil z nekom, ki je v življenju že videl kakšen dingi. Sicer pa, izvorni greh je naredila Vesna, ker mu je v naglici junija poslala opis čolnička, ki se ni ujemal s priloženo fotografijo. Namesto, da bi vprašal, kaj je prav in kaj narobe, je kar nekaj naredil. Narobe, seveda. Tipično, zelo tipično. Na vsako vprašanje imajo tukajšnji kljukci strumen odgovor: "Yes!". Že ves čas me strašno jezi, da ga nisem znal naročiti pri Kitajcih. Ampak, sedaj je, kar pač je.

med drugim ti za zajtrk ti narežejo pečeno račko, kuro

drugače pa poleg samopostrežnega zajtrka peče in kuha še 6 kuharjev vse po naročilu

dimsiji so bili okusni

tudi za vegeterijance in brezglutenske zadeve so bile na razpolago...zajtrk res ena A

pogled iz zajtrkovalnice

danes na sidrišču tudi večja lesena turistična barka

v ozadju strnjeno naselje na kolih

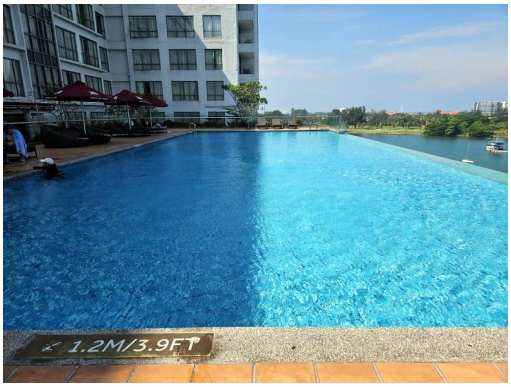

bazen v 8.nadstropju

univerza v KK

danes spiva v Sutera Sanctuary kompleksu , ki je lociran v narodnem parku Kinabalu; celo pot do sem sva imela v redu vreme, tukaj pa začelo deževati

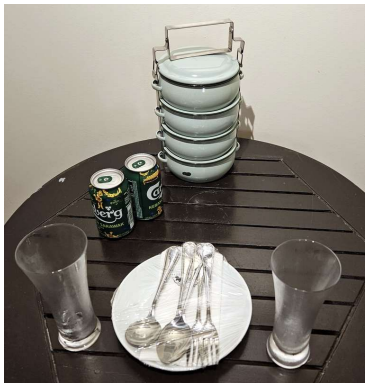

po dežju se nama ni hodilo do oštarije, pa sva naročila dostavo v sobo

okusno: red snapper v curry/kokos omaki in prilogami ... pa eno pivo za lahko noč

9. oktober 2026, petek *Mount Kinabalu - Kota Marudu, Sabah, Malezija*

Popravek za sinoči se glasi: večerjala sva. Večerjo sva si naročila v sobo, room service. In jo celo dobila, kot se za hotel te vrste spodobi, čeprav oštarija ni bila sklopu nastanitve. Natakar jo pač prinesel iz restavracije nekaj sto metrov po bregu navzgor v megleni in (močno) deževni temni noči. Skupaj s pijačo. Tukaj alkohol in babi (malajska beseda za svinjino) nista vprašljiva. Ob cesti sva včeraj in danes srečavala mnogo ogromnih, nekaj deset metrskih skulptur odrešenika pribitega na križ. Vse so bile enake, verjetno Made in China. Cerkev ob poti je bilo nekaj deset, mošej skoraj nič. V hotelski sobi v večinsko (s 53% večino) muslimanski deželi je bila biblija in ne koran. Nekaterim našim nazadnjakom bi bilo to verjetno všeč, nama je vseeno. Le da nama dajo pravljičarji mir.

Najin trenutni rentič je popolno nasprotje prejšnjemu. Namesto visokotehnološkega kitajca imava (menda) najboljšega malezijca z zmogljivostjo primerljivo z Yugom. Z navorom 121 Nm pri 4.000 obratih se pač ne da voziti v 15% klanec, če avtomatski menjalnik ne preklopi v prvo prestavo, dokler hitrost ne pade pod 10 km/h in prestavi v drugo prestavo že pri hitrosti 20 km/h. In to počne vsakih nekaj deset metrov. Navor pri manj kot 3.000 obratih je pač premajhen, da bi naju avtoček peljal v strmi breg. Samo upal sem lahko, da vsakič prisopihava na vrh klanca. Na srečo ni bilo šleparjev, da bi naju prehitevali. Pravzaprav ni bilo nikogar. V nobeno smer. Ampak. Vsakič, ko sva bila na lokalnem maksimalnem ekstremu odvoda funkcije poti po višini, je najin super 1,3 litrski, 85 hp motor pokazal, kaj zna. Po bregu navzdol je bil nepremagljiv!

Plan B je bil zato kar pričakovan. Namesto do Kudata sva se prebila le do polovice poti, se ustavila na kavici in preselila v lokalni hotel. Tem 85 kavalom sva dala priliko, da se do jutri malo spočijejo in potem pokažejo, kaj znajo. Midva sva pa počivala v barčku na strehi, kjer je na meniju pisalo, da muslimanom in mladoletnim osebam ne točijo alkohola. Za mladoletne mi je jasno, kako preverijo starost, kako preverjajo veroizpoved, je pa za naju ostala neznanka.

tudi takoj zjutraj ni bilo nič lepše vreme

šele ob pol dvanajstih je nehalo deževati in odpravila sva se v botanični vrt

deževni gozd v vseh pomenih

rotan=Steblo in listne nožnice so zelo gosto obdani z ostrimi, trnjastimi bodicami. Te rastlini pomagajo, da se oprijema okoliških dreves in se vzpenja visoko proti svetlobi (stebla lahko dosežejo dolžino tudi več kot 100 metrov).Uporaba za pohištvo

nekaj cvetočih rastlin=ni jih bilo kaj dosti; še rezije ni bilo

katoliških cerkva je ogromno in enaki križi med potjo = made in china

med potjo ...

zraven hotela tudi tržnica s svežo zelenjavo,mesom in pripravljeno hrano; očitno tukaj ni salmonele?

mama veselo prodaja svojo hrano

nov hotel v Kota Marudu,okolica pa same stare zanemarjene stavbe; električni kabli so na isti način vsepovsod obešeni,čudno,da se jim ne potrga vse skupaj

kitajska kuhinja običajno ponuja tri različice hrane: kura(ayam),morska in pujsek (babi);na temo babi sva se s kelnerco zelo nasmejali

pivo so nama veselo nosili,očitno ne delujeva muslimana katerim je prepovedano piti alkohol

10. oktober 2026, sobota *Kota Marudu - Kudat, Sabah, Malezija*

Hotel ne nudi zajtrka, nudi pa 24 urno prehranjevalnico. Pa se odpraviva tja in dobro najeva po simbolični ceni. Za cel dan sem bil sit. Verjetno zaradi vročine. Pot do Kudata je bila dokaj ravna (glede na višino) in malezijski jugo jo je zmogel brez prevelikega sopihanja.

Barka naju je pričakala v skladu s fotografijami, ki sva jih dobila. Ponjava je na tropskem soncu popolnoma razpadla in paluba je bila polna plastičnih trakov, ki so nekoč sestavljali pokrivalo Male. Med temi ostanki plastike so bila tudi tri posušena okostja. Le kako so podgane prikracale na palubo barke, ki je na škljocnih? Edina logična razlaga je, da so prve dni priplezale po lestvi, preden so jo boatyardovci odnesli. Dol vsekakor niso znale več priti in so milo storile na vročini, ki je vladala na palubi.

Ampak, to niti ni bilo najhujše. Okno nad kapitansko mizico sva pozabila zapreti. A-joooj! Le kako se nama je to lahko pripetilo? Pri zapiranju oken sva striktna in v vseh teh letih se nama je zgodilo le enkrat ali dvakrat, da naju je presenetila nevihta. Sedaj naju je presenetilo deževje štirih mesecev in pol! Škoda je na pohištvu in sedalu. Sedalo je popolnoma zanič. Za stvari v kapitanski mizici se ne sekirava, jih bova pač pometala stran, nič vrednega ni bilo. Skrbi me pa Starlink router. Nahajal se je v glavnem toku povodni. Naslednje dni bom preveril.

Veliko nisva uspela narediti. Pravzaprav sva naredila čisto malo. Minimalno. Odstranila sva ostanke ponjave in podgan s palube, naštimala tendo in sprayhood ter prestavila motor na ograjico. Ugotovila sva še, da so farb-mojstri zasedeni naslednji teden in po štirih urah omagala. Tako malo nisva naredila še nikoli. Še na elektriko se nisva uspela priklopiti. Kabel je potrebno vtakniti v omarico in v barko. Prenaporno bi bilo. Vročina in vlaga. Neznosni pogoji za delo! Odvlekla sva se pod klimo v nama že poznani bližnji štirizvezdični Kudat Golf & Marina Resort in od utrujenosti zaspala. Ob štirih popoldan. Le zakaj bi živela na barki, ko so pa hoteli toliko bolj enostavni?

večino poti so naju spremljali palmini nasadi

večino pokrivala je bilo strgano in scefrano - škoda, da se je strgalo tudi tam kjer sva pustila okno odprto ...

vročina naju je zdelala in sva jedla kar v hotelu; na fotki del korejskega seta: miso juha, skleda riža z zelenjavo, piščancem in pečenim jajcem, porcija lubenice in kozarec soka = cena je bila dobrih 7 eurov

scefrano pokrivalo, nešteto plastičnih trakcov po celi barki in okostnjaki

11. oktober 2026, nedelja *Kudat, Sabah, Malezija*

Planirava biti na zajtrku ob sedmih in takoj nato veselo na delo. Ta je bil plan A. Plan B je, da spiva do četrt na devet in se potem počasi odplaziva na zajtrk. Plan B sva realizirala brez vidnejših težav. Zajtrk je v primerjavi s slovenskimi hoteli odličen, v primerjavi z zajtrkom v Kota Kinabalu pa katastrofalen. Potem najprej v šoping pijače (plan C) h Kitajcem. Tam se poleg kokakole dobi tudi pivo. In voda. Mala je namreč na delu Kudata, kjer se pitna voda ne da pridelovati iz morske. Pod kobilico je kopno.

Na barki morava najprej izpod podnic spumpati vodo, ki se je natekla skozi odprto okno. Ampak. Moja bor mašina je zarustana. Niti pol zalog rust removerja ne pomaga. Ne morem odpreti klešč, da bi privil pumpo. Tudi močni mladeniči v boatyardu tega ne zmorejo. Zmore pa Kitajc v lokalnem hardware storu. V nedeljo. On sicer ne ve, čemu služi bor mašina, ker to pri njih doma dela žena, ve pa, da malo boljša od moje stare stane 28 evrov. Ekonomist, pa še Kitajec povrhu.

Kakorkoli, voda izpod podnic je spumpana, elektrika od omarice napeljana, cev za vodo potegnjena od pipe (in tudi pospravljena, ker je pritisk preslab, za delo na palubi) in ura je dve popoldan. Po menjavi malezijskega priključnega kabla za bor mašino s slovenskim in čiščenjem podnic, se lotiva najinih kufrov.

Od švercovane robe je največ zdravil. Po volumnu. Po teži so na vrhu seznama cink protektorji. Skupaj 60 kg checked baggage, plus tisto, kar sva švercala v cabin baggage. S škripcem za dingija sva vse skupaj dvigovala s tal. Tako sedaj vem, da lahko dingi tehta 60 kg, ne da bi se polomili davitsi.

Ura je skoraj šest zvečer, ko se vrneva v hotel, stuširava in odpeljeva na večerjo. H Kitajcu, jasno. Nocoj se je Vesna odpovedala alkoholu, drugič se bom jaz. Meja alkoholiziranosti je v Maleziji 0.0 promila (no, česarkoli, če je 0.0), pri rent-a-caru po celem svetu je meja 0.0 česarkoli, skupaj je torej 0.0 (spet česarkoli).

še nekaj fotk iz Kota Marudu

navkljub mahanju po ribah, se žuželke ne pustijo motiti pri hranjenju

suhe ribe, šrimpi, lignji ipd

cvetovi moške papaje:kuhanje,pečenje;popki so zelo zdravilni (prebava,krvni sladkor,pritisk);Najpogosteje jih hitro popražijo na olju s česnom, šalotko, pekočimi čiliji in pogosto z dodanimi posušenimi in ocvrtimi slanimi inčuni ali dimljeno ribo

na tržnici dobiš pečene ribe,kure itd

vsa zelenjava in sadje je lokalna, kar trenutno raste

1kg svežih lignjev je 3,7eura...ribe pa še manj

biljardne mize vsepovsod po svetu

12. oktober 2026, ponedeljek *Kudat, Sabah, Malezija*

Na zajtrk sva uspela priti z le akademsko zamudo. Danes nas je v hotelu le nekaj gostov, večina je bila tu le preko vikenda, ko je moški del družine igral golf, ženski in otroški pa se namakal na bazenu. In v praktično prazni zajtrkovalnici sva takoj spoznala najine somučenike. Američana preko dneva izgorevata pod barko, ponoči se hladita pod klimo v hotelu.

V boatyardu je vse po starem. Ko ni Amande, ne štima nič. Danes je ni. In nama niso pripeljali vode. In nič ne vedo o kakršni koli vodi (pridite spet jutri). Dokler ne dvigneva glasu in pokličejo Amando in Amanda jim razloži kaj in kako. Čez dobro uro je bil rezervoar z vodo pri Mali. Voda je, pumpe ni. Nekaj časa jo iščeva, potem obupam in uporabim svoje rezervne cevi in svojo rezervno bilge pumpo. Urica igranja in pranje palube se lahko začne.

Ker Tommy, mojster iz boatyarda, nima časa za brušenje in farbanje podvozja Male, pokliče Vesna fanta iz Tommyjeve rezervne ekipe. Zmenimo se, da bo delal po navodilih in pod nadzorom, dokler naju ne prepriča, da zna razlikovati med brusilko in valjčkom za barvo. Za en dan dela hoče imeti dobrih 20 evrov. V gotovini, brez računa, plačilo vsak dan sproti. V križankah se temu reče dnina. Odločiva se, da bova toliko denarja pa le reskirala. Če se izkaže prvi dan, bo delal še naslednje dni. Če se ne izkaže, bova pa midva črnčila za dvajset evrčkov na dan.

Večerja je bila v boljši ribji restavraciji na platoju nad morjem. Taki, z lampiončki! Večerja je stala toliko kot ena dnina v boatyardu.

v centru Kudata

v centru so tudi hiše na vodi

shrimps s svežim mangom

grenka melona, ocvrta; menda znižuje krvni sladkor

juha z morskimi sadeži...porcija za tri osebe, polno ribe,lignjev,škampi,razna zelenjava, zelo okusno

13. oktober 2026, torek *Kudat, Sabah, Malezija*

Mal je prišel, kot smo se zmenili. Danes je bilo na sporedu pranje palube in trupa. Palubo lahko dosti enostavno operem sam (čeprav je bila po dobrih štirih mesecih na škljocnih kar pošteno zasvinjana), bokov se pa zaradi plezanja po podestih s natrganimi ligamenti ne bi loteval. Malu je bilo vse precej enostavno. In tudi delo je dobro opravil. Le za malico si je vzel precej časa. No, sva mu pa še čas za malico v znesku 2,77 evra plačala. Sploh pa to ni pomembno, samo, da je dobro delal!

Zamenjal sem še cink protektorje in olje v saildrivu. Jutri se lahko začne z brušenjem in - upam - nanese prvi sloj barve. Če bo z vremenom vse v redu, bi lahko z barvanjem podvozja sklenili do četrtka. Današnje popoldne je že napovedalo, da vreme ni vedno suho. Bila je poštena nevihta.

Po obveznem tuširanju pobereva Claudette iz Profasea, sosedo v boatyardu, ki pri svojih 55 letih sama pluje po svetu in občasno čarterira in se skupaj odpeljemo na večerjo. In po večerji po subvencioniran diesel (po 40 centov za liter). Večerja je uspela, nakup goriva pač ne. Claudette je dobila striktna navodila, na katero črpalko in ob kateri uri naj gre, da bo tam v službi pravi človek za švercovano robo. Pravega človeka tam ni bilo. Pravzaprav tam ni bilo nobenega človeka več. Črpalka je bila zaprta že nekaj ur. Pa smo šli na naslednjo črpalko na seznamu. Tudi tam ni bilo pravega človeka v službi. Napačnih je bilo veliko. Subvencionirana cena je res privlačna, a tudi redna cena 1,15 evra za liter ni pretirana. Raziskava tržišča se nadaljuje jutri. Morda se pa sploh ne bova več ukvarjala s tem in bova nafto natočila v marini v Kota Kinabalu po pregrešno dragi ceni 1,35 evra za liter.

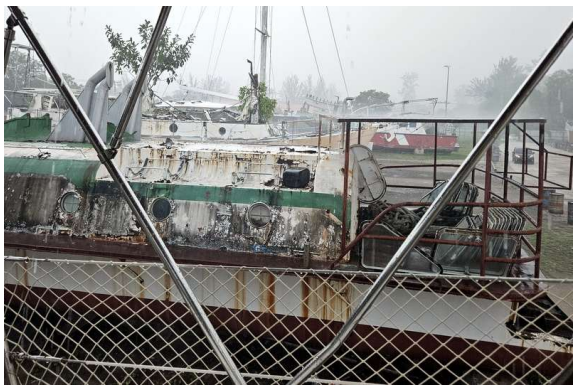

pogled iz kokpita v ladjedelnici ni ravno lep

danes pa bitter melon / grenka melona ali grenka bučka , kuhana s česnom

14. oktober 2026, sreda *Kudat, Sabah, Malezija*

V hotelu nisva več sama. To se malenkost pozna tudi pri zajtrku. Vendar premalo. Od jutri dalje sva zajtrke odpovedala in bova zajtrkovala na Mali.

Mal je že ob Mali, ko prideva. Takoj se loti brušenja. Do kosila je skoraj vse že narejeno. Ampak, kosilo je pač kosilo. Mal je lačen. Ok, pojdi jesti, bom pa sam dokončal. Saj ni bilo veliko, pol ure dela in je bilo narejeno. Jaz pa tak kot Smrkec. Po barvi kože, namreč. Popoldan, ko je Mal potešil svojo lakoto mu pravzaprav nimam kaj dati za delati in fant se malo zamisli, ko ga pošljem na čakanje za eno uro. Ko se vrne, se odločno loti barvanja. Do večera je prva roka položena.

Vmes sva se ukvarjala z dieslom. Najbolj eleganten način, da se spotoma ustaviva v Sutera marini in ga natočiva na fuel docku, se je po najnovejših raziskavah podražil. Evro in pol hočejo za liter. Torej se v Sabahu da dobiti nafto po cenah v razponu 1:4. Zanimivo.

Znebila bi se rada tudi ameriške plinske jeklenke. Ne potrebujeva je več, ker imava nove akumulatorje in filipinske kopije campingaza. Pa je tudi sosedje Američani ne potrebujejo, četudi bi jo jim dala zastonj. Še Mal jo noče, ni po njihovem standardu. Plin je res pain in the ass kruzerjev!

Zato se pa Vesna zmeni za prodajo dingija in motorja. Kupec bi ju kupil pod pogojem, da midva kupiva pri njemu nov motor. Kupiva ga, tukaj še lahko dobiva cvajtakterja. Tudi cena je ugodna. Za motor z desetimi kavali bova doplačala pol jurčka.

Pri nošenju plinske jeklenke sem si poškodoval podrebrno mišico (vsaj AI tako meni). Boli me in prav nobene volje nimam za oštarijo. Room service je rešitev, ki je na koncu še cenejša, kot obisk restavracije. Za dve spodobni azijski jedi in dva soft drinka sva v štiri zvezdičnem hotelu plačala 12 evrov (vključno s postrežbo v sobi).

pogled iz hotela

pogled iz hotela: spodaj bazen (domačinke plavajo full oblečene), nasproti pa naša ladjedelnica

15. oktober 2026, četrtek *Kudat, Sabah, Malezija*

Bolečine zjutraj so bile hude, preko dneva so počasi, zelo počasi, izginjale. Nobenih fizičnih del, mi je zaukazal AI. Ni pa tega zaukazal Vesni in še manj Malu. Tako danes jaz fizikalim z glavo, drugi z rokami. Je pa zvečer situacija že boljša in če bo šlo tako naprej, bom drug teden že sposoben za na barko. Kar se tiče podrebrne mišice, jasno. Kar se tiče natrganih ligamentov v stopalu, je situacija bolj zapletena. Punca fizioterapevtka je v Ljubljani s svojo akcijo uničila vse, kar se je že zacelilo. Še sedaj nisem niti približno na nivoju, kot sem bil pred tretmanom. Pa je od tega že skoraj mesec dni.

Na Mali je Mal dokončal vsa podvodnopleskarska dela, pri čiščenju pa nas je prekinil dež in nadaljevanje sledi jutri. Mislim, da tudi zaključek. Danes jaz pač nisem bil v funkciji.

Posebno poglavje je nafta. Claudette že cel teden priganja, da bi jo šli iskat. Pa smo jo šli. In jo našli. In pripeljali. Problem tukaj je v tem, da so količine zaradi-ne-vem-katere-krize omejene na 20 litrov po osebi na dan. Mi je skupaj potrebujemo okoli 450 litrov. En teden bi jo tako lahko zbirali, da bi jo vso zbrali. Ali pa jo kupili po precej višji ceni. Današnja cena je bila 1,13 evra za liter.

antifouling zaključen, še trak je treba dol potegniti in očistiti

16. oktober 2026, petek *Kudat, Sabah, Malezija*

Danes Mal nima veliko dela. Očistiti mora lepilo na trupu tam, kjer je bil masking tape in natočiti gorivo iz kanistrov v tanke. Plačam ga za cel dan. Torej preostali čas pomaga pri hišnih opravilih, ki zahtevajo človeka brez nategnjenih podrebrnih mišic.

Vmes imava dostavo novega dingija in outboarda. Prestaviti je potrebno nosilce za na davitse iz starega čolnička na novega. Nista popolnoma enaka in potrebno je nekaj improvizacije. Pa gre. Potem se začnejo pogajanja, koliko je vredna najina stara roba, čolniček in motor. Prodajalec nove robe je kupec stare. Mnenja o vrednosti se sicer razhajajo, na koncu pogajanj pa sva vseeno bogatejša za dve stvari: imava nekaj penizov (v kešu) in ni nama treba plačati za deponijo na odpadu. Tudi nasprotna stran je, mislim, zadovoljna: malo čiščenja in barvanja, pa bo roba na prodaj po dvojni ceni.

Naslednja točka je nabava diesla. Tokrat ga štiričlanska ekspedicija nabavi 160 litrov, samo za naju. Preveč. Izkaže se, da barka leži na škljocnih postrani in indikator goriva ne kaže v redu. Nekaj kanistrov bo ostalo Claudette.

Preko vikenda je v Kudatu neko politično srečanje in pričakujejo tri tisoč delegatov. Preveč za naš hotel, čeprav je preko tedna sameval. In preveč tudi za ostale hotele v Kudatu. Zapeljeva se torej nekaj kilometrov stran od boatyarda, kjer dobiva prosto hotelsko sobo v Friendly Hotelu. Ime je obetavno, ostalo bova pa še videla. Če ne bo v redu, se v nedeljo popoldan spet seliva nazaj v Kudat Golf & Marina Resort.

Še skok na večerjo nad morjem in sledi povečerje. Nabasala sva se z res dobrimi morskimi dobrotami in plačala 24 evrov za tri glavne jedi (od tega ena porcija tom yum juhe za šest skodelic!) in pijačo. Tri piva in dva soka, ki sva jih naročila kasneje, so pa pozabili računati. Pivo je glavna postavka na računu, raki in ribe so marginalija. Niso pa pozabili računati 10 centov za skledo ledu. Očitno jim logistika ne gre ravno dobro od rok.

no, pa smo dočakali novi dinghi in motor;vse seveda made in china, original copy

pred odhodom smo se morali slikati z dobaviteljem=midva v delovnih oblačilih

čez vikend je srečanje GRS srečanje .... celo mesto je v zastavah stranke

zvonik kaže pravo uro...ob šestih je že trda tema

nestum škampi ....zelo dobro in zelo nasitno

shrimpi s česnom in čilijem;vse po smešnih cenah v primerjavi s SLO....če pa pozabijo računati pivo, pa sploh poceni

zvečer pa v živo koncert;mogoče vsak vikend ali pa zaradi političnega srečanja? kakorkoli, pevec je takoj poziral, ko je videl,da ga hočem slikati

...kruha in iger, pravijo...pa so ljudje zadovoljni

staro in mlado...

Malajci se radi fotkajo; Mal naredil fotko za spomin ... dobro se vidi kako premočena sva ...od glave do pete

17. oktober 2026, sobota *Kudat, Sabah, Malezija*

Izseliva se iz hotela. Spet sva dobrodošla jutri. Hja, morda prideva, morda ne. Hotel je sicer v redu, zelo v redu, restavracija za zajtrk in večerjo je pa slaba, zelo slaba. Besedica "zelo" je zato, ker je room service halal. Res, da je to ena cenejših restavracij v mestu, a cena niti približno ne odtehta tega, da bi moral poleg (dobre) ribe piti kokakolo.

Preko dneva špilam taksista. Danes gresta v nabavo diesla Beki in Claudette. Taktiko sedaj že poznamo in jo rutinsko izvajamo. Pozneje grem z Beki še po bencin za outboarde. In sam s seboj v hardware store. Na koncu dneva, ko je kokpit toliko pospravljen, da lahko najdeva prazen kanister za bencin, greva ponj še midva.

V preostalem delu dneva sestaviva in popropspidava propeler ter se pretepava z odvečno kramo. Sedaj je prilika, da se znebiva stvari, ker je kontejner za večje kose smeti v boatyardu. Posledično ugotoviva, da imava ogromno vrvi, uporabljava pa samo nekatere. Kaj je višek in kaj potrebno, je težka odločitev. Nekako nama vseeno uspe, da je globoki locker po čiščenju bistveno bolj prazen, kot je bil pred čiščenjem. Ampak. Jutri je še en dan in še ena čistilna akcija.

Friendly hotel je čisto spodobna zadeva. Ima vse, kar imajo veliki. Soba je sicer malo manjša, kot v prejšnjem hotelu in manj luksuzno opremljena, a za prespati bo več kot v redu. So pa zato okoli hotela namesto palm ob bazenu in golf igrišča v ozadju same oštarije in trgovine. Če sem pošten, bova to precej bolj uporabljala, kot golf igrišče. In, ja, najbolj uporabljan rekvizit v katerem koli hotelu na teh geografskih širinah je klima.

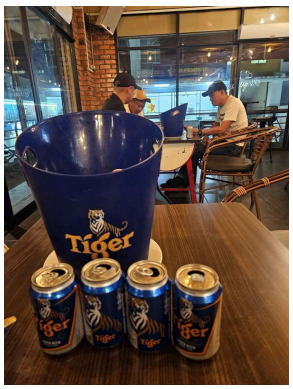

po celodnevni savni, kjer se enostavno ne moreš toliko napiti kolikor izgubiš vode skozi kožo, in ker sva spet v halal hotelu, najdeva en barček s pivom ....

18. oktober 2026, nedelja *Kudat, Sabah, Malezija*

Nedelja je dela prost dan. Zaukazan praznik v Sloveniji. Verjetno edini ali pa vsaj eni izmed silno redkih držav na svetu, kjer se v nedeljo ne da kupiti osnovnih potrebščin za preživetje. Tukaj je vse odprto od jutra do poznega večera. Danes je torej dan za šoping.

Vesna gre v nakupe hrane in pijače za naslednje mesece, jaz se spravim urejanja barke, kolikor se to sploh da početi pri tej temperaturi in vlagi. Še nekaj robe je končalo v kontejnerju s smetmi, predvsem pa vsa tista embalaža, ki jo človek kupi skupaj s hrano. Živela zahodna civilizacija in potrošniška družba!

Sosedi se danes nista prikazali, niti v živo, niti v kiber prostoru. Morda sta pa le doumeli, da meni ni za poslušanje enega in istega nakladanja ves čas. Če imata vsaj malo čustvene inteligence, jima bi to moralo biti kmalu jasno. No, če jo imata. Z non stop govorjenjem brez vsebine pravzaprav že na daleč kažeta, da je nimata.

Danes prespiva še v Friendly hotelu, jutri so fully booked. Jutri pa Kudat Golf & Marina Resort ni fully booked. In od tam se bova lahko peš sprehodila do boadyarda, ko bova ostala brez rentiča. V torek greva pa v vodo!

v supermarketu naprodaj različni deli kure.... ko to vidim, me mine jesti kuro ...že tako nisem preveč velika ljubiteljica perutnine (prodaja se perutnina in meso=torej kura ni meso!)

več kot za en voziček na dan ne nabavim...so pa cene vsaj polovične napram slovenskim

zvečer jih je polno videti kako se plazijo po stenah

19. oktober 2026, ponedeljek *Kudat, Sabah, Malezija*

Že jutro je vroče, preko dneva je še bolj. Moja nova vremenska postaja ima tudi funkcijo dejanskega občutka temperature. Popoldne mi sporoča "feels like 46 deg." Celziusa, ne Farenheita, da ne bo pomote. Šele proti večeru se malo ohladi in pade nekaj kapelj dežja.

Povsem rutinsko pogledam sidrno verigo preden gremo jutri v vodo. Vseh 100 m spustim na tla in jih nato pospravim nazaj v sidrni locker. Verigo bo potrebno ob prvi priliki zamenjati, vsa je zarjavela. In temu ustrezno se slabo prebija skozi gipsy. No, to je pričakovano, ampak, da se pa sidrni vinč vsakič, ko sta dva člena verige malo zapletena, zatrese pa ni po planu. Sledi inšpekcija od spodaj. A-joooj! Reduktor je skoraj razpadel. Celo popoldne mi vzame, da ga popravim in spet sestavim vinč. No, to je pa nov štos, običajno so crkavale električne žice, ko naju ni bilo na barki, sedaj je crknil reduktor. Povsem v redu sva se odsidrala in premaknila na kopno. Po petih mesecih mirovanja pa tole. Čudno.

Vesna je nabavila še nekaj hrane in ostalih malenkosti, pa je tudi njej šel popoldan mimo. Podarjeni popoldan. Rentakarovec je namreč sporočil, da danes ne more priti po avto in da bo prišel jutri. En dan najema nama pa podari. Lepo. Saj avta pravzaprav niti ne potrebujeva, je pa praktično, če ga imava.

naprodaj v supermarketu ...prav mamljivo

no, tega nisem kupila... dobiti navaden krompirjev čips brez okusa, je velik problem;najhujši že na pogled so čipsi z okusom kure

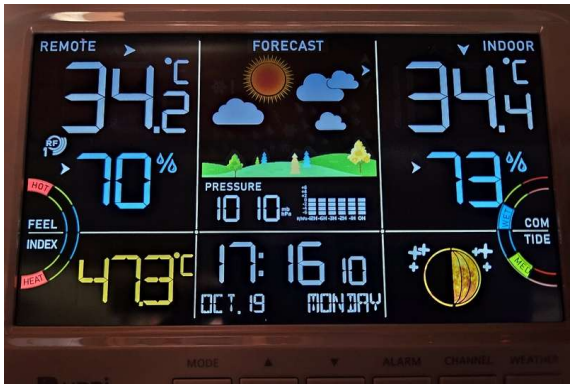

odkar imava montirano vremensko postajo, se samo za glavo drživa v kakšnih razmerah živiva

20. oktober 2026, torek ***Kudat, Sabah, Malezija***

To je bila zadnja prijetna noč za spanje v klimatizirani sobi. Od sedaj dalje se bova spet kuhala v lastnem soku. Dopoldan pospravljava stvari okoli barke in na vsak način bi kupila nek inox del v Shopee-ju. Pa ne gre. Sprejema samo malezijske kartice. Potem se zmeniva z domačinom, da nama to kupi in da mu dava keš. Pa spet ne gre, tokrat mašina pove, da je zadnji kos poslala nama, plačilo po povzetju. A-ja-ja-jaaaa! Jutri iščeva naslednjo možnost, danes greva samo še v vodo.

Ko barka visi na trakovih travelifta še pobarvava tiste dele podvozja, ki so bili na štenderjih in s preostankom barve še tiste dele, ki so bolj obremenjeni za izpiranje. Barko so namreč dvignili na travelift tik pred malico in imava cel čas malice na voljo za barvanje. Dve uri! Kudačani so očitno zelo lačni ljudje.

Ravno sva dobro v vodi, ko rentakarovec sporoči, da je prišel po avto. Jah, pri vratarju ga čaka. Še dobro, da se nisva menila, da ga bova osebno počakala. Potem se prestaviva na sidrišče pred mestom v blaten zaliv. Vetrič na morju je toliko osvežilen, da se bo morda dalo preživeti. Na obalo ne greva. Kudat poznava v podrobnostih. Postala sva že lokalna vodiča po oštarijah. Zato pa celo popoldne pospravljava in še pred spanjem ni videti konca tej raboti.

ena od slabših ladjedelnic v zadnjih 15 letih

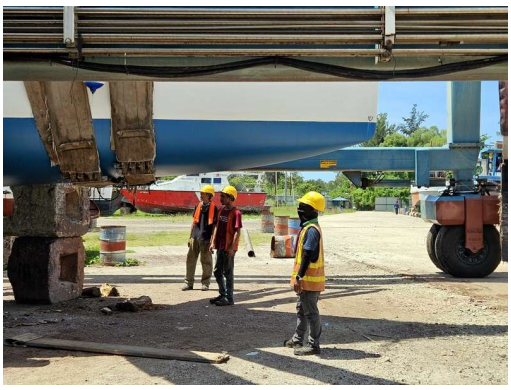
še zadnje priprave za prevoz

Mala se počasi pelje proti morju

trije peljejo našo lestev na trikolesniku

...in tukaj še zadnji premazi antifoulinga, medtem, ko imajo zaposleni dvourno kosilo

odgovorno delo ima možakar ....

še zadnji pogled na hotel in mini marino

bi rekel, da v muslimanski deželi štrlijo v zrak le minareti....no katoliška cerkev ima po vsem Sabahu enako velike/ogromne križe, ki se jih vidi bolj močno kot minarete

hiše na kolih

ko je Tone hotel vtakniti v cev ribiško palico, ni šlo ... vzrok: notri je bil pokojni mini ptič; očitno si je iskal dom,pa našel poslednje bivališče

prav paše en tak lep sončni zahod na sidru

še ribiške ladje zgledajo lepše

21. oktober 2026, sreda ***Kudat, Sabah, Malezija***

Napovedano slabo vreme je bilo na srečo le še ena zgrešena vremenska napoved. Šele zvečer se je mimo pripeljala manjša nevihtica. Življenje na barki, kar se tiče vremena, je zato dokaj normalno. Tudi "feels like 45" v takih pogojih ni prehudo.

Manj prijeten je drugi del zgodbe. Cel dan popravljam in pospravljam malenkosti, ki jih kar noče biti konca. Vesna dela generalko.

Montiral sem novo vremensko postajo, tako s funkcijo »feel like«. Napaja se z napetostjo 5 V. Pa je šlo kar nekaj časa, da sem na Mali uvedel še četrto napetost (poleg 12 V, 115 V in 230 V sedaj še 5 V). Moj novi spajkalnik za 3 evre in voltmeter za 2 evra sta odlično prestala test. V trgovini pred nekaj dnevi so mi rekli, da garancija velja en teden, pa sem bil rahlo skeptičen.

To, da so vse luči gorele, ko sva prišla nazaj iz Evrope in da so instrumenti delali tako, kot takrat, ko sva jih pustila maja, se je izkazalo kot zavajajoče. Danes sem razkopal pol barke, ko sem iskal kabel, zakaj ne gori luč v kokpitu. Nič sumljivega nisem našel, pa je potem kar začela delati. Sama od sebe. In dela tudi potem, ko sem pohištvo spet sešraufal in vse razkopano vrnil na prvotno mesto. Kdo bi to razumel? Podobno je bilo tudi z bilge pumpo. Stikalo za vklop ni delalo in potem je kar samo od sebe začelo delati. In še nekaj takih malenkosti je bilo. Pa je dan mimo.

Inox nosilcev očitno v Sabahu ne bova dočakala, Premišljujeva, kako obesiti dingi na davitse. Nimam še pametne rešitve. Manjana.

Kakorkoli, pivo in pipica za lahko noč. Na obalo se nama ne ljubi. Mogoče bova šla jutri? Mogoče se bova jutri kam prestavila? Mogoče bo pa kaj tretjega na sporedu?

razpršenost.....

ribiške ladje čakajo noč na sidrišču

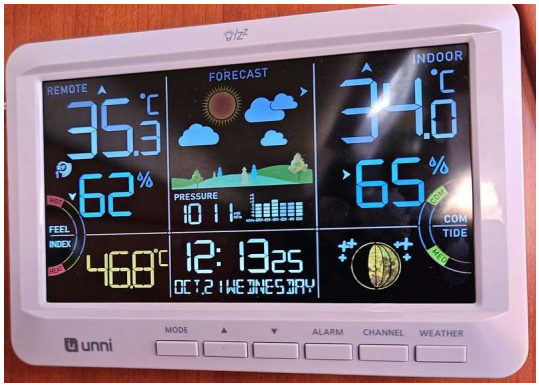

takole je pri nas

22. oktober 2026, četrtek *Kudat, Sabah, Malezija*

Vremenska napoved se je zmotila tudi danes. Ko bi se le tako motila še naprej. Zbudiva se sicer v deževno jutro, pa je potem od osmih zjutraj do mraka ves čas sončno. In vetrovno. Slednje je pomembno, da je bivanje na barki znosno, kljub noremu feels like indeksu, ki ga izračunava najina nova vremenska postaja. Danes je izračunala preko 51 stopinj.

Vesna dela službeno, brezplačna družinska pomoč. Jaz delam na barki, brezplačna vzdrževalna dela. Ko sem iskal koleščk za dviganje in spuščanje motorja, sem našel U-bolte, točno take, kot jih potrebujem in kot jih v Sabahu ni moč dobiti. Nekaj dni iskanja in telefoniade je šlo v prazno. In ko sem jih zmontiral na dingi, je mojster internetni prodajalec javil, da sedaj jih je pa našel tudi on. Če jih je res? Kar naj jih pošlje, bom imel pa rezervo.

Zmontiral sem tudi nov AIS na novo anteno in sedaj bi morala biti Mala bolje vidna, upam da tudi preko satelita. Nekaj ur je šlo za to, čeprav je stvar čisto enostavna - priključiš tri kable na škatlo in je. To, da je treba te tri kable razpeljat po barki, in v te namene zvrtati nekaj lukenj skozi pohištvo, v navodilih ne piše.

Danes sva torej ostala, kjer sva. Jutri planirava clear-out iz Kudata. Če se vmes ne premisliva.

....še en dan na sidrišču pred mestom Kudat

23. oktober 2026, petek *Kudat, Sabah, Malezija*

Vremenska napoved, tretjič. Spet se je zmotila. Dan je bil lep, čeprav ne bi smel biti. To sva tudi izkoristila in se takoj zjutraj ob visoki plimi, ko je dostop na obalo dokaj enostaven, odpravila do uradnikov. Potrebujeva port to port clearance. To sva v nekaterih državah že srečala, tukaj je pa vse skupaj še precej bolj zares. Potrebujeva tri papirje, od port captaina, customsov in immigration. Le v karanteno naju niso zaprli. Vse sva obdelala, vse papirje zbrala.

Bolj, kot to, pa je bil za naju dan D, ko sva prvič dala v vodo nov dingi in nanj pritrdila nov motor. Ta je okoli 7 kg težji od prejšnjega in za 70% močnejši . Nisem vedel (nimam še teh izkušenj), kako bo to šlo z našimi davitsi, kjer je škripec le 1:2. Že včeraj sem pripravil vse potrebno, da naredim škripec 1:4, pa se je danes izkazalo, da ni potrebe. Še sem dovolj močan za dvigovanje čolna z motorjem. Motor očitno ne doda toliko k skupni teži, da bi bilo to problematično. Malo težje bo morda motor v razburkanem morju prestavljati med ograjico in čolnom, a o tem bom razmišljal drugič. Z dodatno vrvjo sem razbremenil tudi davitse, da ne bi bilo neljubih presenečen, ko bo na visokem valu krma opletala naokoli.

Preostali del dneva še vedno pospravljava in brkljava malenkosti ter planirava kod in kam v prihodnje. Iz Kota Kinabaluja sva prejela potrditev rezervacije v Sutera marini, tako da vsaj za naslednjih sto milj veva, kod in kam.

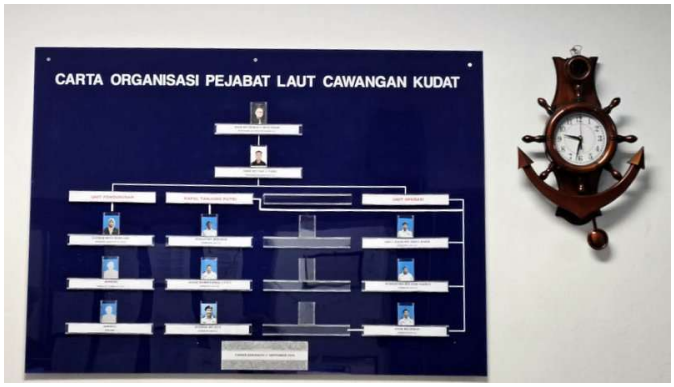

shema zaposlenih na pomorskem uradu; danes sem končno uredila fotke za skoraj 3 tedne ...

24. oktober 2026, sobota *Kudat - Pulau Balambangan, Sabah, Malezija*

Končno sva se odpravila dalje. Dvajset milj je do manjšega otoka na severu, tam bova prespala in jutri nazaj proti jugu. Ali pa pojutrišnjem. Plan A je sidranje v najbližjem zalivu.

Plan A se spremeni v plan B, ko med plovbo srečava Profasea in Claudette nama pove, da se vrača v boatyard, ker ji pušča semering na propelerju. Včeraj je izplula in danes se vrača. Spet bo imel Kudat posel. Pogledam njen track na NFL in odločim se, da bi šel po njenih stopinjah med koralnimi glavami globoko v zaliv. Pa se plan B spremeni v plan C in sidrava se na velikem platoju mivke brez koralnih glav in na globini 4 m (mislim, da je oseka) brez plovbe v zaliv. Itak je napovedana bonaca. Morda bo kakšna nevihta. Namesto 20, sva premotorirala 30 milj po morju, ki v veliki meri spominja na olje.

Po kosilu je na vrsti uradovanje. Za oba.

ravno se spraviva sidrati,ko začne deževati-k sreči ni bilo hudega

na tem otoku očitno živi nekaj ljudi....sodeč po hišicah v vodi

sosednji otok ima pa kar velik hrib

25. oktober 2026, nedelja *Pulau Balambangan - Pulau Kulambok, Sabah, Malezija*

Noč je bila mirna, ko bi vsaj še naprej bilo tako. In spet je bil včerajšnji dan sončen in noč deževna. Idealno.

Počasi se odpraviva dalje. Prepočasi, kot se izkaže kasneje. Zmanjka nama ura ali dve, da bi priplula do bolj zaščitenega zaliva za prenočevanje. Tokrat nisva imela več take sreče z vremenom, kot vse do sedaj. Popoldan je začelo deževati, naredil se je tudi val, ki valovi točno z zahoda. To je v nasprotju z vremensko napovedjo. Spet je zgrešila, le da tokrat ne na bolje. To pomeni, da so sidrišča na zahodni obali Bornea odprta na val. Meter ga je in preko noči naj bi le delno upadel. Spanec bo moten, se mi zdi.

Na obalo v takih razmerah ne greva. Logično. Ne moreva zaradi breakerjev na lepi peščeni plaži. In niti nama ni do "cocktails at sunset view", kot se oglašuje lokalni kafič. V dežju pač ni sunseta.

ves čas prisotna sipina med otokoma

nekaj jih pa le živi tudi na tem koncu; na obalo ni možno iti

26. oktober 2026, ponedeljek *Pulau Kulambok - Sambalang, Sabah, Malezija*

Grozna noč je za nama, tako obupno se že dolgo nisva rolala. Vetra skoraj ni bilo nič, val se je valil na ta roadstead z odprtega morja. Nič čudnega, če je svet starešin takoj zjutraj zapovedal premik.

Urico ali dve motorirava, potem se dvigne veter, odličen veter za Malo, 3-4 Bf polkrme in jadrnica po dolgem času mirno in tiho drsi po morju. Pred večerom veter jenja. No, jenja tisti prijetni veter. Ravno pospravim jadra, ko prihrumi nevihta. Spajdašena z neprijetnim vetrom. Nekaj milj imava še do sidrišča in cikcakati je potrebno med koralnimi grebeni. Vidljivost je motena. Vidi se do prednjega jadra, naprej nič več. Barko pustim na štantgasu in po desetih-ali-toliko minutah, ko se spet vidi naokoli. jo lepo mirno pripeljeva na sidrišča. Sidrišče sredi ničesar, med mangrovami in reefi. Je pa popolnoma mirno. Jezero. Mah, še jezero ne, bajer! In to je po včerajšnji noči neprecenljivo (za vse ostalo je tu MC).

Prejadrala sva tolikšen del poti, da razmišljam, če se ne bi jutri zapeljala kar v Sutero. Če bo prostor, rezervacijo imava za sredo. In potem skok na bazen. In na pivce za živce. In kakšnega red snaperja za večerjo. Malo razvajanja (no, malo normalnega življenja dopustnika) bi bila prav prijetna popestritev samote zadnjih dni.

po obupni noči sva imela vsaj prijetno plovbo

dve hiški v istem stilu, nimam pojma kaj bi to bilo...ni bilo videti žive duše

umirjena vasica na obali

sidrana pred mangrovami, mirno, tako mirno že dolgo ne

27. oktober 2026, torek *Sambalang - Sutera Harbor Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Po včerajšnji katastrofalni noči je bila danes noč idealna. Popolnoma mirna in hladna. Odločiva se, da greva kar v Kota Kinabalu, v vmesnih blatnih in zasmetenih zalivih nisva nič tako pomembnega pozabila, da bi se bilo vredno ustaviti. Vetra ni, sonce je. Motorirava na minimalnih obratih, da ne prispeva med kosilom, ki se konča ob dveh popoldan.

Pred vhodom jih pokličeva po VHF in pripravijo nama sprejem, ki bi si ga želel povsod. No, tukaj tudi, če ga ne bi bilo, marina je prostorna, med pontoni je več kot 50 metrov, fingerji so ogromni. Pa je bil odličen sprejem. Šest marinerotov in marinski dingi naju je pričakalo in privezalo ter prineslo stopničke, da ni treba plezati na barko. Dva sta bila specializirana za meritev barke (en je držal meter na eni strani in drug na drugi). Tukaj se plača po dejanski dolžini in ne tisti v papirjih. No, ko sta izmerila 44 čevljev, sta kar sama predlagala, da bi napisala 40. Če se jaz s tem strinjam, seveda.

Na koncu so zmontirali še nov konektor za elektriko (priključek na stebričku je bogatih 64A). To so počeli trije. Delovna sila je tukaj res očitno zelo poceni. In specializirana. En je meril napetost v vtičnici, drugi je ožičil konektor in tretji je popisal števec. Tri različna opravila in trije različni strokovnjaki. Le kako bo Kitajcem uspelo tako zapleteno in kompleksno nalogo opraviti z umetno inteligenco v enem samem humanoidnem robotu?

Pivo v marinski restavraciji je po 7 evrov. ampak če ga naročiva v času veselih uric, je samo 4,40 evra. V kolikor je točeno v litrskih količinah (kar pri naju je), pa samo 4 evre. Dodatno, gostje marine imamo 20 % popusta, torej je 3,22 evra. To je pa že v področju slovenskih cen. Za muslimansko državo v 5* resortu čisto spodobna cena. Pa saj je konec koncev vseeno, koliko stane. Pri privezu (60 centov na čevelj) sva prihranila najmanj stotaka glede na Mediteran (če bi šla v običajno marino, ne 5* marino in plačala za 36 čevljev). Stotaka evrov na dan, da ne bo pomote.

bolj malo je bilo takih majhnih ribiških bark, kako drugače kot na Filipinih

to je bilo pa prav grozno gledati: nekdo je zmetal z ladje iz vreč kar nekaj smeti

in najhujše so plastenka, ki so trdno zaprte

kako čisto drug pristop kot marsikje drugje po svetu: najprej dobrodošli, ker ste prišli, potem so hitro prinesli stopnice, privezali nas brez vprašanja....in to v t.i. luksuznem resortu/marini

marina je stara 26 let, lepo vzdrževana

bazeni so na voljo tudi gostom marine

...in ne samo hotelskim gostom in hotel ni halal, kar pomeni, da se kopaš v normalnih kopalkah in dobiš tudi pivo

čeprav sva bila sita, sva si vseeno naročila malo snacka,za katerega se je izkazalo, da je prevelik obrok...škampi z zelenjavo /ocvrti...dobro, a nasitno

28. oktober 2026, sreda *Sutera Harbor Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Včeraj bi morala narediti prehod preko meje. Pa ga nisva. Danes ga pa res morava. Ampak. Najprej greva na bazen. Odlična izkušnja. Nekaj bazenov za nekaj gostov. Velik bazen olimpijske velikosti (ki je primeren za naju) sameva. V njemu s(m)o med 0 in 3 plavalci. V manjših, otroških, bazenih s slapovi in tobogani, je prisotnih okoli pet čofotalcev. Temu primerno so nezasedeni tudi vsi ležalniki okoli bazenov. Živela predsezona (ali morda posezona?). Tako je bilo prijetno, da sva takoj sklenila, da ne izplujeva v petek, ampak šele v ponedeljek. Le to se nisva uspela uskladiti, kateri ponedeljek?

Ampak, vsega lepega je enkrat konec. Do imigracionistov je le potrebno iti. In greva. In prideva. In v minutki dobiva šest žigov na najine papirje. In odideva.

In se sprehodiva do oštarije. Kitajske oštarije. Oštarije, kjer nudijo svinjino in alkohol. S svinjino in alkoholom je bilo enostavno in takoj rešeno. Zapletlo se je pri nadaljevanju.

Vsaka miza ima na sredi poglobljeno vgrajeno indukcijsko ploščo, kjer si obiskovalci sami skuhajo jedi. Naročiš surovo, poješ skuhano, nama razložijo. Že dolgo časa je minilo odkar sva bila nazadnje v taki birtiji. In tam je bil poleg kuhar in hrana je bila zahodnjaška. Simpl. Kako bo pa tukaj potekalo kuhanje samo z jedilnimi palčkami in eksotičnimi začimbami?

Pa nama je še nekako uspelo. Bolj Vesni, kot meni. Poleg glavne jedi (midva sva naročila sipo in hobotnico) je potrebno naročiti še nekaj "juh", kjer se potem vse skupaj kuha. Nisva imela pojma, kaj pomenijo različna imena juhic. Logično, naročila sva tisto z imenom "Mala". In še dve drugi. No, župca Mala je bila ekstremno pekoča. Ostalih dveh skorajda nisva uporabila, bili sta precej anemični.

Pivo v oštariji so nudili po tri piksne v kompletu. V marinskem kafiču pa točenega po liter. Cena ni enaka! V self cooking oštariji je trikrat nižja. In posledično je bila potrošnja tri krat večja.

našla bolj nobel oštarijo hot pot varianta; ampak najprej sva hotela pojesti nekaj kar nama oni spečejo-pujsek s čilijem

nisva vedela kaj naj naročiva,pa naročim morsko varianto;juhice so bile ena extra pekoča (to sem obkrožila, a do sedaj še nikoli ni bila),potem je bila gobova juha(meni dobra)in ena nevtralna,verjetno, da jo uporabljaš za redčenje?

prostor je bil zelo načičkan,zaposlenih pa toliko,da so si hodili po prstih;in pivo so nama hitro nalivali v kozarce

to so pa naročili pri sosednji mizi in mi razložili,da so naročili ploščo dveh vrst govedine ...dobro zgleda, kajne? za drugič veva

takole pa zgleda miza, v sredini je elek.plošča

to je pa moški WC,ki sem ga morala extra slikati=prozorno steklo, ozadje tapeta s tropskim zelenjem

dehidracija je res huda reč, ampak res, na WC skoraj ne hodiva

29. oktober 2026, četrtek *Sutera Harbor Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Za "pol urice" dela imam. Še en solarni polnilec bom priklopil. Takega, ki meri napetost neposredno na akumulatorju (ne na lastnih sponkah), tako kot to počne moj regulator alternatorja Electromaxx. Stari MPPT-jevec, ki sicer dela brez napake, bo pa vroča rezerva. To je pomembno, da lahko več chargerjev optimalno deluje, ko so priključeni vzporedno. Sedaj imam samo še Victron shore charger, ki tega ne zna.

Torej, da skrajšam muke in preskočim od osme ure zjutraj na sedmo uro zvečer. Vmes se ni dogajalo nič zanimivega za anale. No, razen tega, da sem razkopal celo barko, potegnil dva kabla in prestavil tri različne chargerje. Čisto enostavno. Priklopiš in dela, piše v navodilih. Razkopavanje barke ni njihova vojna. Tudi tega, da originalni software za monitoring in parametriranje ne dela in mi je moral AI iskati pravega (našel ga je na Češkem) niti pod razno ne omenijo. Še ko sva z AI-jem skupaj nastavljala in je software javljal nelogične napake, je celo AI obupal. Poskusi z različnimi vnosi in boš videl, kdaj bo delalo, mi je svetoval. Bravo! To vem tudi brez njega.

Vesna je odkorakala v beli svet, da ji ni bilo potrebno poslušati mojega preklinjanja. Beli svet se tukaj imenuje Imago mall. Tam imajo oddelek z imenom porklandia. In na poti je crocklandia. Tri krokodile je srečala med sprehodom. Take, baby crockse, primerne za na krožnik. Menda jih pa tukaj ne jedo.

Danes sva na mojo prošnjo preskočila vesele urice. Res se mi ni dalo zvečer, po celem dnevu prebivanja v Švici, ukvarjati s toaleto.

do malla sem šla peš, enih 9000 korakov je do tja, problem je edino v tem, da močno pripeka sonce in ja, vroče je , zelo

tudi tukaj je golf igrišče v sklopu resorta; imajo pa še tenis in badminton igrišče

in med potjo opazujem različne vrste čapelj ... potem pa zagledam enega vodnega varana (to niso krokodili kot je videti na daleč) ....

...3 sem naštela,pa verjetno nisem vseh videla

plastična hrana nazorno prikazuje kaj vsak obrok vsebuje

našla sem trgovino, ki ima kar nekaj različnih kosov svinjskega; cena za 1kg je cca 10€;jutri nabavim,ker danes nisem imela zmrzovalne torbe s seboj....

30. oktober 2026, petek *Sutera Harbor Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Dan za relaksacijo. Za popoldan je napovedan dež, zato greva na bazen dopoldan. Malo se namakava, malo poležavava ob bazenu, malo pljuckava in študirava kod in kam bi odplula.

Plan za izplutje za danes sva itak že pred dnevi prestavila na ponedeljek, sedaj sva prestavila tudi tega. Iščeva podatke kako se sme sidrati v narodnih parkih. Pred ponedeljkom jih verjetno ne bova dobila. Prav tako ne veva še, ali se da uporabiti popolnoma razsuto marino na duty free otoku Labuanu - vsaj toliko, da nabaviva najbolj nujne alkoholne izdelke. Prejšnjič sva nekaj podobnega izvedla na Langkawiju.

Razmišljava tudi, ali bi se ustavila v Bruneju, da nabaviva tudi najbolj nujne petrokemijske izdelke po ceni nekaj centov za liter. Jasno je le, da se v Sarawaku ustaviva v Miri, kjer je vhod globok 0,9 m. Ob oseki. Bibavice je, odvisno od lunine mene, med 0 in 2,36 m. Torej ob pravem trenutku lahko vplujeva in ob naslednjem pravem trenutku izplujeva.

Toliko o bazenskih aktivnostih. Popoldan je na sporedu obisk niza ribjih gostiln z res neverjetno ponudbo in smešnimi cenami. Ampak, z dvema pomanjkljivostma. Prva je izražena z besedo halal. No, semi-halal. Licence za točenje alkohola nimajo v nobeni psarotaverni, je pa preko ceste trgovina z alkoholom in natakar gre po opojne substance tja, jih prinese v hladilni vrečki in postavi na mizo. Voila!

Druga pomanjkljivost teh oštarij je bolj zoprna, cash only. Tukaj kelnerju ravno ne morem dati kartice in ga poslati na bankomat. To pot moram opraviti sam. Najini Wise Visa kartici sicer po celem svetu v kateri koli valuti ne jemljeta provizije za dvig na bankomatu, ampak lokalni bankomat jo. In to kar zasoljeno. Bankomat, ki je ne jemlje, je pa precej daleč, pripravlja pa se k močnemu nalivu. In ko sem samo še nekaj korakov na poti nazaj do ribjega hrama, se tudi pripravi. Nekako se še odšepam preko ceste pod redkimi a debelimi kapljami, ko se gostota drastično spremeni in vidljivost pade na nekaj deset metrov. Ampak, takrat sem že pod streho.

Je bilo pa nadaljevanje zato dobro. Tom Yum juha v kokosovem orehu je bila odlična predjed. Konkreten jastog in skoraj kilski red snaper v nadaljevanju še boljša. Ampak, za razliko od Mediterana, kjer dobiš ribe in rake pečene na žgari in skoraj brez začimb, so posebnost teh krajev omake, s katerimi postrežejo morske zadeve. Verjetno je bila to druga najboljša riba v mojem življenju (najboljša je bila v Kuala Lumpurju še v prejšnjem tisočletju). Vesnin lobster pa očitno, na koncu si je polizala prste.

Po pol ure čakanja na taxi, verjetno zaradi rush hour in huronskega dežja, pivce v marinskem kafiču in potem lahko noč.

pravi užitek je plavati v praznem bazenu (več ali manj)

vse ribje gostilne imajo razstavljene ribe...

.... različne vrste škampov, kozic ...

...celo skate ponujajo (enkrat sem ga pekla, pa je bilo preveč mastno)

tega lobsterja sem si zbrala, da mi ga pripravijo na malajski način

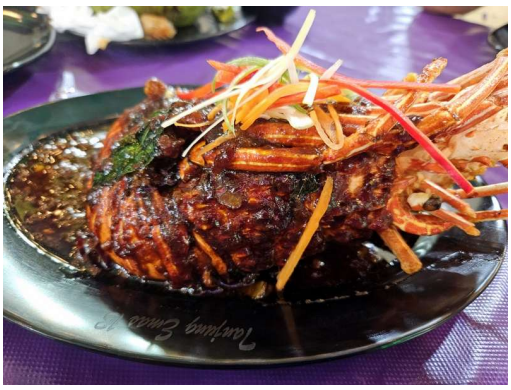

... in takole je prišel na mizo...prepolovljen z omakami ... odlično!

za predjed pa tom yum juhica s kozicami in lignji v kokosovem mleku...ne moreš verjeti koliko juhe gre v konkreten kokos; odlično je bilo!

takole je bil pa serviran red snaper: sladko-kisla in pekoča omaka

je pa konkretno deževalo ves čas

...kot kaže so to več ali manj družinske gostilne

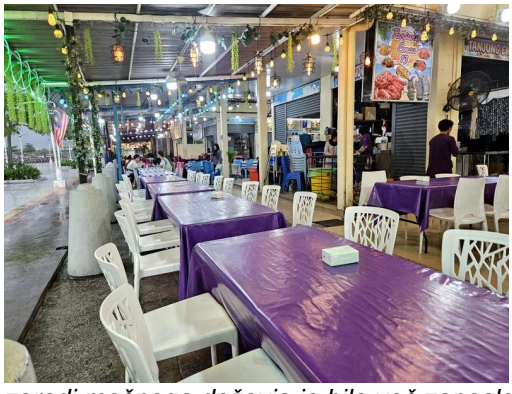

zaradi močnega deževja je bilo več zaposlenih kot gostov

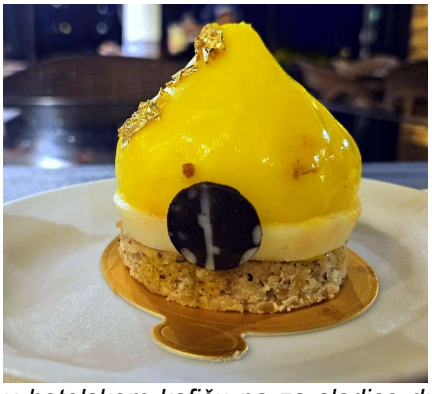

v hotelskem kafiču pa za sladico durianov kolač ...odličen je bil

31. oktober 2026, sobota *Sutera Harbor Kota Kinabalu, Sabah, Malezija*

Dopoldne gre Vesna v šoping svinjine. To je tukaj redka dobrina. Kupi še nekaj sadja, med drugim tudi grozdje iz Černobila. Nimam sicer Geigerjevega števca, da bi lahko preveril, ampak grozdne jagode velikost sliv, brez pečk in brez okusa to izrecno potrjujejo. Druga edina možna logična razlaga bi bila, da so jagode plastične, Made in China.

Potem greva na bazen. In ga kmalu tudi zapustiva. Prihaja nevihta. Ne vem ali bo potem še vedno več vode v bazenu ali v zraku nad bazenom. Vseeno pa tako hudo, kot včeraj, le ne more biti. Kot kaže, so popoldanske nevihte v tem prehodnem obdobju med monsunoma stalnica. Kakorkoli, v barki sva tik preden se je zares vsulo.
In sva na barki tudi ostala. V tropskem dežju se nama nikamor ne hodi. Dežja je konec, ko je konec tudi veselih uric v marinskem kafiču. Happy hour sva si nocoj naredila kar v kokpitu.

v trgovinah že prednovoletna roba vsepovsod v trgovinah